

Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság
4.Bf.170/2017/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2017. év november hó 28. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék 2017. év május hó 17. napján kelt 14.B.118/2015/60. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy az elsőfokú eljárásban a vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét 273.334 (kétszázhetvenháromezer-háromszázharmincnégy) forintban állapítja meg, az ezt meghaladó 14.764 (tizennégyezer-hétszázhatvannégy) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet bevezető részéből a 2015. október 15., 2016. január 28., 2016. április 5. és 2016. május 10. tárgyalási napok feltüntetését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 10.000 (tízezer) forint bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Balassagyarmati Törvényszék az ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény [Btk.] 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulója szerint minősülő testi sértés büntetésében, ezért őt 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtön fokozatban rendelte végrehajtani, egyben megállapította, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Elrendelte a Salgótarjáni Járásbíróság 7.B.495/2014/2. számú ítéletében kiszabott 6 hónap fogházbüntetés végrehajtását.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről, továbbá kötelezte a vádlottat 285.298 forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen - amelyet az ügyész tudomásul vett - a vádlott felmentés, a védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.443/2017/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú eljárásban kirendelt védő a nyilvános ülésen - fenntartva a jogorvoslat korábban

bejelentett céljait - kérte, hogy a másodfokú bíróság a tényállás megállapításánál a vádlott vallomását fogadja el, különös tekintettel arra, hogy az orvosszakértő sem zárta ki, hogy a sértett sérülése a vádlott által elmondottak szerint is keletkezhetett. Az elkövetéskor mindketten ittas állapotban voltak, a cselekménynek szemtanúja nem volt, így gyakorlatilag két ellentétes vallomás áll szemben egymással. A vádlott által előadottak alapján a jogos védelmi helyzet fennállása megállapítható, így felmentése indokolt.

Másodlagos, az enyhítést célzó indítványa körében a védő kifejtette, hogy a büntetett előélet ellenére a szabadságvesztés tartama eltúlzott, az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során figyelmen kívül hagyta, hogy a sértett is követett el korábban bűncselekményt a vádlott sérelmére, őt abba a házba befogadták, neki kellett volna nagyobb türelmet tanúsítania. A vádlott nem veszélyes a társadalomra, változtatni kíván helytelen életmódján, így a büntetési tétel alsó határához közelítő mértékű szabadságvesztéssel is elérhetőek a büntetés céljai.

A vádlott a másodfokú bíróság előtti felszólalásában megismételte, hogy bánja a tettét, nem akarta megszűrni a sértettet, csak a földön talált, fadarabnak hitt dologgal próbálta bökdösni az őt fojtogató, több mint 50 kilóval nehezebb a sértettet.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény [a továbbiakban: Be] 348. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta.

A Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva, a másodfokú bíróság az iratok alapján azzal egészíti ki a tényállást, hogy a vádlott legfeljebb közepes erővel szúrta meg a sértettet (igazságügyi orvosszakértői vélemény 8. oldal utolsó bekezdés, nyomozati iratok 303. oldala). A tényállás utolsó bekezdéséből kirekeszti a vádlott tudattartamára vonatkozó megállapításokat (az a jogi indokolás körébe tartozik).

E kiegészítéssel és helyesbítéssel a tényállás megalapozott, mert felderített, hiánytalan, irathú és téves ténybeli következtetésektől mentes, így az a Be. 351. § (1) bekezdése és - részben - a 352. § (2) bekezdése alapján irányadó volt az ítélet felülbírálata során.

Az elsőfokú bíróság a törvényesen lefolytatott bizonyítás során beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben megfelelően értékelte, majd kellő részletességgel, meggyőzően és logikai hibáktól mentesen indokolta, hogy a tényállást mely bizonyítékok alapján állapította meg.

A sérülés bekövetkezésének ténye és jellege az eljárás során nem volt vitatott, azt az orvosi dokumentumok és az igazságügyi orvosszakértői szakvélemény is igazolták, a vádlott azt tagadta viszont, hogy a sértettet a tornácon, álló helyzetben hátulról szúrta meg. E védekezést az elsőfokú bíróság okkal vetette el, azt ugyanis nem csak a sértett tanúvallomása cáfolta, hanem az a körülmény is, hogy amennyiben az események a vádlott elmondása szerint történtek volna, a sértett cipőjének talpa nem lesz véres. A sértetti vallomás értékelésekor nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a releváns körülmények tekintetében a sértett az első kihallgatásától kezdve azonos módon adta elő a történetet, az pedig teljességgel kizárható, hogy tanúvallomása megtételekor a sértettet a jogos védelmi helyzetre alapított későbbi terhelti védekezés gyengítése vagy megghiúsítása vezérelte volna. Megjegyzendő, a sértett soha nem vitatta, hogy a szúrást követően rávetette magát a vádlottra, a

nyakát leszorította és a fejét többször ököllel megütötte. Ezzel szemben a terhelti védekezés még a saját maga által felvázolt eseménysor kapcsán sem volt következetes, első kihallgatásain még azt adta elő, hogy a fojtogatás közben a kezével kitapogatott és megragadott késsel szúrt, utóbb már azt nyilatkozta, hogy fadarabnak hitte a kezébe került tárgyat, ez esetben viszont - az eszköz jellegénél fogva - nem szűrő, hanem ütő mozdulatokat kellett volna tennie.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság egyetértett a megállapított tényállással, és az ebből a vádlott bűnösségére levont elsőfokú bírói következtetéssel. Az elsőfokú bíróság megalapozottan indokolva, mérlegeléssel állapította meg a tényállást, ezért a felmentést célzó fellebbezések a másodfokú eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma folytán nem vezethettek eredményre. Az elkövetés-, ezen belül is a szúrás körülményei miatt a jogos védelem mint büntethetőséget kizáró vagy korlátozó ok sem merülhetett.

A bűncselekmény jogi minősítése is törvényes. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az elkövetés során használt eszközből, a célba vett testrész helyéből alappal vonható le következtetés a testi sértés okozására irányuló szándékra, azonban a jogi indokolásban kifejtettekkel szemben, az elkövetés során tanúsított erőfelfejtés mértékéből, a szúrás egyszeri véghezviteléből és ugyancsak a sérülés helyéből (egy ízben legfeljebb közepes erővel combra irányzottan) az a konklúzió vonható le, hogy a közvetlen életveszély mint eredmény tekintetében a vádlottat csak gondatlanság terheli. Szándéka nem irányult életveszély okozására, annak bekövetkezését nem kívánta, illetve nem abba belenyugodva cselekedett, hanem könnyelműen bízott az előre látott lehetséges következmények elmaradásában. E körben tehát a jogi indokolás helyesbítésre szorult, mely változtatás nem volt kihatással a minősítésre, mert a Btk. 9. § szerint a cselekmény változatlanul szándékosan elkövetettnek minősül. A vádlott testi sértés okozására irányuló szándéka kétség kívül megállapítható volt, gondatlanság csupán a súlyosabb, életveszélyes eredmény tekintetében áll fenn.

Az első fokon eljáró bíróság a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket teljes körűen és helyesen tárta fel, azok a fentiekben írtak szerint csak annyiban szorulnak helyesbítésre, hogy az enyhítő tényezők körében az eredmény tekintetében a gondatlanságot kell értékelni. A vádlott fokozott társadalomra veszélyességét jelzi, hogy két héttel a felfüggesztett szabadságvesztésre ítéltése után valósított meg újabb szándékos bűncselekményt, ebből is következően esetében e korábbi büntetésnek semmilyen visszatartó hatása nem volt. Nem értékelhető a vádlott javára a a sértett által az ő sérelmére korábban megvalósított bűncselekmény, a két cselekmény nem volt egymással összefüggésben, továbbá jelen ügyben - szemben a védői perbeszédben előadottakkal - a sértettnek nem volt kitérésí lehetősége, a támadás gyakorlatilag előzmények nélkül, hátulról érte.

A kiszabott büntetés neme és annak mértéke igazodik a megállapított bűncselekmény tárgyi súlyához, a vádlott társadalomra veszélyességéhez, a feltárt és súlyuknak megfelelően értékelt enyhítő és súlyosító tényezőkhöz, továbbá alkalmas a büntetések általános és speciális prevenciók céljainak elérésére is, ezért a másodfokú bíróság nem látott okot a szabadságvesztés tartamának mérséklésére.

A közügyektől eltiltásról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, valamint az előzetes fogvatartás beszámításáról szóló rendelkezések igazodnak a törvényi előírásokhoz.

A próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlott esetében az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett a korábbi büntetés végrehajtásának

elrendeléséről.

Helyesek és törvényesek a bűnjelekről szóló rendelkezések is.

A fogdába helyezés előtt elvégzett orvosi vizsgálat és vérvétel 8.300 forintos díja a Be. 74. § (1) és (2) bekezdése szerinti bűnügyi költségnek nem minősül, így annak megfizetésére a vádlott nem kötelezhető, továbbá nem terhelhető rá a szakértőnek a 2016. január 28-án tartott tárgyaláson való megjelenésével felmerült 6.464 forint munkadíj és útiköltség sem, miután e tárgyaláson a sértett távolléte miatt nem kerülhetett sor a szakértő meghallgatására.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó, a költségjegyzék adataihoz képest összezszerűségében is kisebb számolási hibával megállapított rendelkezés tehát helyesbítésre szorult, a vádlottat nem terhelő 14.764 forint költséget a Be. 339. § (1) bekezdés alapján - figyelemmel a Be. 338. § (2) bekezdésére is - az államnak kell viselnie.

Az elsőfokú bíróság a Be. 287. § (3) bekezdése szerint eljárva, az egyik ülnök személyében történt változás miatt a tárgyalást 2016. szeptember 8-án megismételte (előlről kezdte), így az ezt megelőző tárgyalási napoknak az ítélet bevezető részében történő feltüntetését mellőzni kellett.

Ezért a másodfokú bíróság - a Be. 361. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen - az elsőfokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alkalmazásával részben megváltoztatta, egyebekben a változtatással nem érintett rendelkezéseket a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

Az irattanulmányozással és a nyilvános ülésen megjelenéssel felmerült kirendelt védői munkadíjról mint bűnügyi költségről a másodfokú bíróság - a Be. 74. § (1) bekezdés a) és c) pontjaiban és a Be. 338. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel - a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2017. év november hó 28. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

. Lőrinczy Attila István s.k.
előadó bíró

Dr. Halász Etelka s.k.
bíró

A Balassagyarmati Törvényszék 2017. május 17. napján kihirdetett 14.B.118/2015/60. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla ítélete folytán 2017. november 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2017. év november 28. napján

. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke